

**Մարդ կա՝ ելել է շալակն աշխարհի,
Մարդ կա՝ աշխարհն է շալակած տանում...**

Ինձան ար ընդան օմզան ալմիշ ադիր յըրըր,
Ինձան ար ընդանն օմզան արկմիշ կահ կահ գըլըր...
Տեն կի բազեն յանլըն, ֆակատ սահտե օլմաըն,
Բազեն կաթետն ար երնե բըլըն.
Աթադն կադը ար երե ըշտըն.
Ըշտըն լահն ալսա Տեն ըզ արկմեըն,
Զըրվերե ըղղըր յօլ աըն
Վե հեթ յըքսեըն...
Բը վահըմ արղըն Տեն կանատըն,
Գօկլերե արկտըն ընդանըն գօըն,
Զըքսեկըրեն յաթադըն արղըն գօըն,
Դըմ ըրընկըկե օնը հըստետն...
Իթըղը սեվընըն, կօթըղըն քըզըն.
Տենըն ըրընըն հաբերսըն օլըն,
Սաղը Տեն յակըն հըստետն,
Աժալետըն կըրընըն գօըն,
Գըզընմիշ յալանըն հաընղընըն գօըն,
Կօրկմաըն ար տերեդըտ ետմեըն,
Աժալետսըզըղըն յըզընե տըկըրըն...
Իշտե ար յըզըն բընար յըլ Տեն,





Sen ki dünyanın öz evlâdısın,

Yürüyorsun öyle ağır ve dertli

Sirtında sanki dünyayı taşıır gibi.

İnsan var dünyayı omzuna almış ağır yürüyor,

İnsan var dünyanın omzuna çıkmış kah kah gülüyor...

Dünyanın omzunda oturan kişi

Dünyada asla yaş yerde yatmıyor,

Kiminle nereye gideceğini,

Hangi ölünün üzerine ağlayacağını,

Ve kimin sözüne sahte güleceğini

İyi biliyor...

Kimiyle rahat oturmuş tavla oynuyor,

Ve gerekirse oyunu bilerek kaybediyor.

Kendinden aşağı duranlara yukarıdan bakıyor,

Yere düşeni hiç fark etmiyor.

Kendinden yüksek olandan ama nasıl korkuyor!

Onun kızına ve oğluna,

Sevgilisine bile ve sekreterine

Dalkavukluk edip duruyor,

Yalaka gibi etrafında dönüyor.

Nerede görse yağlı bir parça

Koşar ve durur onun yanında.

Eleştiri de yapar yeri gelince

Tövbe de eder, rahat kolayca...

Her Őeyden evvel, her Őeyden fazla
Öz annesinden ve oęlundan fazla
Dünyada kendi dünyasını seviyor...
Yalan! Dünyada menfaatini ancak seviyor...
Her Őeyden evvel, her Őeyden fazla
Tarih içinde kendi yaşıadığı çağı seviyor...
Yalan! O çağın ganimetini ancak seviyor.
Her Őeyden evvel, her Őeyden fazla
Hayatı ve aşkı seviyor...
Yalan! Kendi boğazını ancak seviyor.
Her Őeyden evvel, her Őeyden fazla
Fikir babasını seviyor, takip ediyor...
Yalan! Ne babası ne de annesini seviyor.
Ne evladı ne de torunu onun için deęerli.
Her Őeyden evvel, her Őeyden fazla
Hayatta seviyor kendi sandalyesini.
Sandalyesini seviyor, ona tapıyor,
Bedeli ne olursa olsun üzerinde oturuyor,
Kanatları olmadan uçmak istiyor,
Böylece sürüne sürüne ilerleyip
Dünyanın omzuna çıkıyor...
İnsan var dünyayı omzuna almış ağır yürüyor,
İnsan var dünyanın omzuna çıkmış kah kah gülüyor